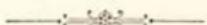

Дай на всичките дечица
 Татко, майчица добра,
 Че сираците тъгуват,
 Към тях леден е света!

Птицата на бурите.

(Индийска легенда) .

В старо време живял един прочут юнак чудотворец на име Глускап. Той ходел на лов с лжк и стрели. Плувал с лодка по морето и ловил риба.

Тогава духали страшни бури. Много лодки потужвали и много хора загивали. Еднажд Глускап няколко дни под ред се опитвал да навлезе с лодка в морето за риба, но силните бури, които не преставали, не му позволявали да гребе и лодката се връщала назад към брега.

Разсърден, Глускап казал:

— Твърде силно размахва криле птицата на бурите. Най-после това е непоносимо. Ще ида да поговоря с нея, та да познае кой съм!

И разсърден Глускап тръгнал да търси птицата на вятъра. Той пътувал много дни към север и най-после видял много голяма бяла птица, която седяла върху най-високата скала. Тя силно размахвала криле.

— Чудотворна птицио, креснал Глускап, — ти вече стана твърде жестока: бурите не спират, не жалиш и погубваш децата си. Трябва да махаш по-бавно крилете си. Морето се бунтува и не можем вече да се борим с него.

Грамадната птица се разсърдила:

— Кой смее да ми заповядва? — извикала тя — Аз стоя на тая скала от незапомнени времена. Моето фучение се чуваше и тогава, когато нямаше още жива душа по света. Моите криле не са привикнали да се движат по заповед. Аз съм волната птица на вятъра, и правя това, което искам. Никой не може да се меси в моите работи.